

РЕШЕНИЕ

№ 263

гр. Перник, 15.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на осми септември през две хиляди двадесет
и втора година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР В. БОСНЕШКИ

Членове: МАРИЯ В. МИЛУШЕВА
Диана Мл. Матеева

при участието на секретаря ИВА Н. ЦВЕТКОВА
като разгледа докладваното от ПЕТЪР В. БОСНЕШКИ Въззивно гражданско
дело № 20221700500340 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

С Решение №39/17.01.2022г., постановено по гр. д. №3317/2021 г. по описа на РС – Перник е признато за установено, че И. Й. М., с ЕГН: ***** и адрес: ***, не дължи на „ОТП Факторинг България“ АД, ЕИК 202317122, със седалище и адрес на управление: ***, принудително изпълнение поради погасяване по давност на вземането спрямо главния длъжник за сумата 11463,06 лв., представляваща главница по Договор за кредит за текущо потребление от ***г., сключен между „Банка ДСК“ ЕАД и К. Б. К., ведно със законната лихва върху главницата от 11463,06лв., считано от 21.04.2011г. до окончателното ѝ изплащане , сумата 2740,38 лв. - лихва за забава за периода 13.02.2010г. - 19.04.2011 г., за които суми в полза на „Банка ДСК“ АД на ***г. е издадена заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 2535 по описа за 2011 г. на Районен съд - Перник и образувано изп.д. № 653/2011 г. на ЧСИ А. В., с район на действие ОС-Перник, като са отхвърлени иска за сумата 289,07 лв. - държавна такса, и сумата 534,07 лв. - юрисконсултско възнаграждение, за които суми в полза на „Банка ДСК“ АД на *** г. е издадена заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 2535 по описа за 2011 г. на Районен съд - Перник и образувано изп.д. № 653/2011г. на ЧСИ А. В., с район на действие ОС-Перник, поради погасяването на тези суми чрез плащане преди изтичане на погасителната давност за вземанията.

Със същото решение „ОТП Факторинг България“АД е осъдено да заплати на И. Й. М. сумата 433,40 лв. - разноски за производството по делото.

Със същото решение „ОТП Факторинг България“АД е осъдено да заплати на адв. А.А. от АК-П., със съдебен адрес: ***, сумата 927,07 лв. /деветстотин двадесет и седем лева и седем стотинки/ - адвокатско възнаграждение за производството по делото, на основание чл.

38, ал. 2 от ЗАДВ.

Със същото решение И. Й. М. е осъден да заплати на „ОТП Факторинг България“ сумата 6,85 лв.- разноски за производството по делото.

В срока по чл.259, ал.1 от ГПК е постъпила въззивна жалба от „ОТП Факторинг България“ АД против горепосоченото решение, в неговата уважителна част. Същото се обжалва като неправилно и необосновано, като се иска неговата отмяна и вместо това постановяване на ново решение, с което исковете да бъдат отхвърлени като неоснователни, като се претендират разноски. По силата на чл.148 ЗЗД поръчителят е задължен солидарно с главния длъжник, поради което кредиторът може да иска изпълнение от двамата или от един от тях за целия дълг. Солидарността обуславя отговорността на поръчителя за изпълнение на задължението, когато погасителната давност по отношение на главния длъжник е изтекла, но по отношение на поръчителя не е. Поръчителството се погасява на основание чл. 146, ал. 3 от ЗЗД, когато поради виновни действия на кредитора, поръчителят не може да встъпи в правата му и съответно не би могъл да получи удовлетворение от длъжника (така решение № 716 от 12.05.1955г. по гр. дело № 2143/1955 г. на ВС, IV ГО). Невъзможността за суброгиране на поръчителя в правата на удовлетворения кредитор трябва да е окончателно настъпила. Настъпилото по право прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК по отношение на един от солидарните длъжници по изпълнителния лист в резултат от бездействието на вискателя за принудителното събиране на вземането от този длъжник обаче не води до погасяване на материалното право, предмет на изпълнението, и не обосновава недължимост на същото. Невъзможността за суброгиране на поръчителя в правата на удовлетворения кредитор по см. на чл.146, ал.3 от ЗЗД трябва да е окончателно настъпила и то поради виновни действия на кредитора/вискател.

В необжалваната му част решението е влязло в сила.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемият – ответник И. Й. М., чрез адв.А., не е подал отговор на жалбата.

В съдебно заседание въззиваемият – ответник И. Й. М., чрез адв.А., изразява становище, че обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, като иска и присъждане на адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция.

При извършената служебна проверка по реда на чл.269 от ГПК съдът установи, че атакуваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Не са налице основания за обезсилването му, поради което следва да бъде извършена проверка относно правилността му въз основа на наведените в жалбата доводи:

Първоинстанционният съд е сезиран с иск с правно основание чл.439 ГПК, с който ищецът И. Й. М. иска да бъде признато за установено спрямо ответника „ОТП Факторинг България“ АД, че не му дължи сумите по изпълнителен лист от ***г. по ч.гр.д. № 2535 по описа за 2011г. на Районен съд – Перник, въз основа на който е образувано изп.д. № 653/2011 г. на ЧСИ А. В., поради погасяване правото на принудително изпълнение.

Процесният изпълнителен лист е издаден на основание Заповед № *** г. за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК по ч.гр.д. № 2535/2011 г. на РС-Перник, с която е разпоредено К. Б. К., ЕГН *****, в качеството на длъжник, Р. А. И., ЕГН *****, и И.Й. М., ЕГН *****, в качеството на поръчители, да заплатят на „БАНКА ДСК“ ЕАД, ЕИК 121830616, сумата 11463,06 лв. - главница по Договор за кредит за текущо потребление от *** г., сумата 2740,38 лв. - представляваща лихва за забава за периода от 13.02.2010 г. –19.04.2011г., ведно със законната лихва върху главницата 11463,06 лв., считано от датата на подаване на заявлението - 20.04.2011 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата 289,07 лв. - държавна такса и сумата 534,07 лв. - юрисконултско възнаграждение.

Въз основа молба на кредитора „БАНКА ДСК“ ЕАД от 20.06.2011г. и процесния изпълнителен лист е образувано изп.д. № 653/2011г. на ЧСИ А. В.. В молбата на кредитора

е направено искане за извършване на конкретни изпълнителни действия, като на основание чл. 18 от ЗЧСИ е възложено на съдебния изпълнител да определи подходящ способ за изпълнение.

По делото са изпратени покани за доброволно изпълнение до длъжниците, като същата е връчена на длъжника К. Б. на 24.08.2011г., а на длъжниците Р. И. и на И.М. по реда на чл. 47 ГПК на 13.08.2011г. и 23.08.2011г. с изтичане на двуседмичния срок от залепяне на уведомлението /извършено съответно на 29.07.2011 г. и на 08.08.2011 г./.

На ***г. е наложен заповед върху трудовото възнаграждение на длъжниците К. и М..

На ***г. е изпратено заповедно съобщение до „Симинвест“ ООД за налагане заповед върху трудовото възнаграждение на въззиваемия И.М., получено от третото лице на 09.12.2011г. Няма спор по делото, че всички суми, събрани по изпълнителното дело са в резултат на този заповед. Признание на този факт се съдържа на страница втора от отговора на исковата молба.

С молба с вх.рег. № 2394/20.02.2012г. жалбоподателят „ОТП факторинг България“ ЕООД е уведомил съдебния изпълнител, че е придобил вземането на „БАНКА ДСК“ ЕАД срещу длъжниците по изпълнителното дело, поради което моли да бъде конституиран като възискател по делото и събраните суми да бъдат преведени по посочената в молбата банкова сметка.

Видно от изпълнителното дело по същото няма доказателства за предприети действия срещу главния длъжник К. след 20.06.2011г., когато е наложен заповед върху трудовото му възнаграждение. Видно от изпълнителното дело по същото не са събрани суми от длъжника К..

В първоинстанционното производство е приложена молба от 17.12.2019г. от въззиваемия И.М., с която същият признава вземането и прави предложение до жалбоподателя за сключване на споразумение за погасяване на дълга.

Първоинстанционният съд е уважил иска в обжалваната му част като е намерил, че е погасено по давност правото на принудително изпълнение на жалбоподателя срещу поръчителя М., поради погасяване по давност на вземането спрямо главния длъжник К.. Настоящият въззивен състав намира, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено и по следните съображения:

Съгласно чл. 439 от ГПК длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението - т.е. чрез иск длъжникът оспорва вземането и материалната незаконосъобразност на изпълнението, като същият може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

По аргумент от разпоредбата на чл. 416 от ГПК с изтичането на срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК и влизане в сила на заповедта за изпълнение по чл. 410 от ГПК настъпва стабилитетът на последната и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират.

Предвид гореизложеното и в съответствие с разпоредбата на чл. 439, ал. 2 ГПК, правнорелевантни в настоящото производство са само фактите, които са настъпили след 08.09.2011г., когато е влязла в сила заповедта за изпълнение. Именно от този момент започва да тече срокът на новата погасителна давност относно вземанията, посочени в заповедта за изпълнение и в издадения въз основа на нея изпълнителен лист.

С влизането в сила на заповедта за изпълнение се получава ефект, аналогичен на силата на пресъдено нещо и длъжникът не може да релевира възраженията си срещу дълга по общия исков ред, извън случаите на чл. 424 ГПК и чл. 439 ГПК, тъй като същите са преклудирани, с което се получава ефект на окончателно разрешен правен спор за съществуване на вземането – арг. и от чл. 371 ГПК, поради което и намира приложение разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД – срокът на новата давност е всякога пет години. В този смисъл са Решение № 37 от 24.02.2021 г., на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV ГО; Определение № 480 от 27.07.2010 г. на ВКС по ч. гр. д. № 221/2010 г., IV ГО, Определение № 443 от 30.07.2015 г. на ВКС по ч. т. д. № 1366/2015 г., II ТО, Определение № 576 от

16.09.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4647/2015 г., IV ГО, Определение № 480 от 19.07.2013 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2566/2013 г., IV ГО.

Съдът намира, че процесният изпълнителен лист легитимира като длъжници в изпълнителното производство главния длъжник- К. и двамата поръчители, вкл. въззиваемия М..

Съгласно разпоредбата на чл. 138, ал. 1 ЗЗД поръчителството е договор, с който поръчителят се задължава спрямо кредитора на друго лице да отговаря за изпълнението на негово задължение, при законово регламентирано изискване за писмена форма като форма за действителност. С договор за поръчителство може да се обезпечава само съществуващо валидно задължение на трето лице. Поначало поръчителството има акцесорен характер, като по принцип съдържанието на главното задължение определя обема на отговорността на поръчителя. Предметът и обемът на главния дълг определят предмета и обема на задължението на поръчителя. Предпоставка за действието на договора за поръчителство е съществуването на главен дълг. Погасяването по давност на главния дълг има аналогично действие и за поръчителството. В този смисъл е и Решение №89/31.07.2017г. по т. дело № 907/2016г. на ВКС, Пт.о.

Няма спор в съдебната практика, че главният длъжник и поръчителя са солидарни длъжници, които са обикновени другари, като поръчителството може да се прекрати или погаси по давност, без да е прекратен или погасен по давност главният дълг. Обратното обаче е невъзможно поради акцесорния характер на поръчителството, изискващ съществуването на главен дълг.

Настоящият състав намира, че последното валидно изпълнително действие срещу главния длъжник К. е от ***г., когато е наложен заповед върху трудовото му възнаграждение. Към този момент е било в сила Постановление № 3/18.11.1980г. на Пленума на ВС, съгласно което давност не тече по време на висящо изпълнително производство. Отмяната на тълкуването на Постановление № 3/18.11.1980г. на Пленума на ВС в частта, съгласно която давност не тече по време на висящо изпълнително производство, е извършено с т.10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015г. по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС. Тази отмяна обаче има действие занапред, а новото тълкуване на правната норма започва да се прилага именно от момента на постановяването на новия тълкувателен акт, т.е.от 26.06.2015г. (в този смисъл Решение № 170/17.09.2018г. по гр. дело № 2382/2017г. ГК, IV г.о. на ВКС).

Поради това и от 26.06.2015г. е започнала да тече петгодишната давност за процесните вземания срещу главния длъжник К., която е изтекла на 26.06.2020г. Тогава е погасено правото на принудително изпълнение на вземанията, обективирани в процесния изпълнителен лист както срещу главния длъжник К., така и срещу поръчителите по процесния договор за кредит.

Видно от отбелязванията на гърба на процесния изпълнителен лист по процесното изпълнително дело в полза на вискателя е преведена сума в общ размер от 4668,48лв. до 26.06.2020г. На основание чл. 121 и сл. от Правилник за администрацията на съдилищата, съдът приема отбелязванията върху изпълнителния лист за надлежно направени и отразяващи вярно реално извършени плащания от съдебния изпълнител в полза на вискателя по реда на чл.455, ал.2 ГПК. Доколкото сумата от 4668,48лв. не е достатъчна да покрие дълга на ответника, то и на основание чл. 76, ал. 2 ЗЗД извършените плащания погасяват най-напред разносните, лихвите и след това главницата. Видно от поканата за доброволно изпълнение, че към датата на изпращането й разносните по изпълнението са 1678,62 лв., а изчислена с онлайн калкулатор законната лихва върху главницата до изтичане на погасителната давност - 07.02.2019 г., е в размер на 10729,35лв. С оглед изложеното и доколкото плащанията са недостатъчни за покриване на задълженията за разноси, лихви и главница, следва, че чрез плащане са погасени разносните по изпълнението в размер на 1678,62 лв., разносните по изпълнителния лист в размер на 289,07 лв. - държавна такса, сумата 534,07 лв. - юрисконсултско възнаграждение, както и част от законната лихва.

Предвид гореизложеното обжалваното решение следва да бъде потвърдено в обжалваната му част.

За пълнота на изложението следва да бъде отбелязано, че нито в правната теория, нито в съдебната практика има спор относно това, че поръчителството може да се прекрати при погасяване на обезпеченото главно задължение, какъвто е и процесния случай. Законодателят е предвидил и други, специфични основания за прекратяване на поръчителството – по чл. 147, ал. 1 ЗЗД, чл. 147, ал. 2 ЗЗД, по чл. 146, ал. 3 ЗЗД. Това са отделни, специални хипотези за прекратяване на поръчителството, които са неотносими към процесния случай.

Съдът намира, че разпоредбата на чл.148 от ЗЗД, съгласно която прекъсването на давността по отношение на длъжника или отказът му от изтекла давност няма действие спрямо поръчителя, а прекъсването на давността по отношение на поръчителя или отказът му от изтекла давност няма действие спрямо длъжника, не извинява вискателя за процесуалното му бездействие и непредприемане на изпълнителни действия срещу длъжника. Напротив същата е в съответствие с гореизложените съображения за акцесорния характер на договора за поръчителство.

По разноските:

Съдът намира, че решението, в частта му с която са присъдени направените по делото разноски в първоинстанционното производство, е правилно и следва да бъде потвърдено.

Въззиваемият М. е бил представляван безплатно от адв. А. на основание чл.38, ал.1 от ЗА. С оглед изхода на делото и на основание чл.38, ал.2 ЗА на адв. А.А. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство в полза на същия. Съгласно разпоредбата на чл.7, ал.2, т.4 от НМРАВ минималното адвокатско възнаграждение е в размер на 980,80лв., поради което и същото следва да бъде присъдено в полза на адв. А..

Водим от гореизложеното Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №39/17.01.2022г., постановено по гр. д. №3317/2021г. по описа на Пернишки районен съд, в обжалваната му част.

ОСЪЖДА „ОТП Факторинг България“ АД, ЕИК 202317122, със седалище и адрес на управление: ***, да заплати на адв. А.А. от АК-П., със съдебен адрес: ***, сумата 980,80лв., представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство на въззиваемия във въззивното производство, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАДв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____